

ník sú si veľmi podobné, že je človekom i ináč roztržitým a bude oslobodený. To bol prípad skutkového omylu priaznivý pre vinníka.

Predstavme si ale teraz prípad tento. Nieкто taktiež vychádzajúc z kaviarne vidí, že prší a ukradie dáždnik, ktorý je uložený pod vešákom. Až doma zpozoruje, že je to jeho vlastný dáždnik, ktorý vzal si so sebou jeho vlastný syn a náhodou zabudol v kaviarni. Ponevác čin musí byť posudzovaný podľa toho, čo si vinník predstavoval, mal by byť pre krádež potrestaný. Pýtame sa ale teraz nie len kto dokáže tomu nášmu »zlodejovi čís. 2« jeho úmysel krásť, ale kto sa vôbec dozvie tohto jeho zločinného úmyslu? A takto sa má vec vo väčšine prípadov. Takýto uprílišnený subjektivismus viedol by koniec koncov k trestaniu zlých myšlienok, čo musíme ponechať svedomiu človeka, ev. zpovedníkovi.

Nech je mi dovolené poznamenať, že v rámci tejto malejšieho štúdie nemal som na mysli presnejšie objasnie problému po stránke dogmatickej.

Z P R Á V Y.

Prof. Dr. Hermann-Otavský šedesátníkem. Je zajímavo sledovati literární činnost Dra Hermanna-Otavského. Zabývá se s oblibou obtížnými problémy právními a opět a opět se k témuž problému vrací, aby jej ze všech stran osvětlil. Podrobná znalost detailních otázek umožňuje mu pak obsáhlá díla vědecká, která nejen pro vědecký svět, ale zejména i pro praktického právníka jsou nepostradatelná.

Sotva šestadvacetiletý vydal svůj habilitační spis »O právní povaze rektapapírů«, ve kterém se jeví jako přímý pokračovatel Randovy teorie o cenných papírech, jehož nauku logicky prohlubuje a buduje dále. Spis ten jest dodnes nejdůležitějším českým spísem o cenných papírech a prvním důkladným spísem o rektapapírech vůbec. K tematú o cených papírech se vrací Hermann-Otavský později ještě několikráte («Příspěvek k nauce o převodu práva z cenných papírů na jméno znějících» — v Právniku 1901, »O právní povaze duplikátu železničního listu nákladního» — ve Sborníku věd právních a státních 1901). Studium otázky cenných papírů vede jej přirozeně k nejdůležitějšímu komerčnímu papíru — ke směnce a k právu směnečnému, jehož problémy se zejména kromě litografovaných universitních přednášek — zabývá v různých článcích.

Zvláštní zájem projevuje t. zv. právům k statkům nehmotným, kterým právě moderní doba obchodní musí věnovati zvláštní pozornost. Sem náleží na př. jeho význačný článek »Obchodní závod a práva k statkům nehmotným«, uveřejněný v Randově počtě, jenž pro svůj význam byl na zvláštní žádost německých kruhů vědeckých uveřejněn též v »Oesterr. Patent-

blatt«. Sem náleží pak nesčetná pojednání věnovaná právu původce k jeho duševnímu výtvoru («O autorskoprávní ochraně děl architektonických» 1909, «O právní ochraně ideálních zájmů autora díla literárního a uměleckého v právu rakouském» 1904, «O přípustnosti a mezích exekuce autorskoprávní» 1910, «Otázka z práva nakladatelského» 1917, «Der internationale Urheberrechtsschutz zwischen Oesterreich und dem deutschen Reiche» 1903, «Právo z vynálezu v rakouském zákoně patentním» ve Sborníku 1903 a též německy v Patentblattu, «Architektonische Pläne im deutsch-österreichischen Urheberrechtsschutze» v Gerichtszeitung 1902, «Die neueste Fortbildung des Urheberrechtsschutzes zwischen Österreich und dem Deutschen Reiche» v Zeitschrift für Handels- u. Konkursrecht 1908, článek «Urheberrecht» v Österr. Staatswörterbuch 1908, atd.).

Záhy se věnoval Hermann-Otavský též studiu obtížných a složitých problémů práva pojišťovacího («K reformě soukromého práva pojišťovacího» v Právniku 1906), kteréžto vědecké bádání došlo výrazu ve znamenitém díle «Soukromé pojišťovací právo československé», ve kterém přehledně, přesně a s vědeckou důkladností jemu vlastní osvětluje základní pojmy a problémy soukromého práva pojišťovacího. Všeobecným problémům právním jsou posléze věnována pojednání vztahující se na vznik smlouvy («Der Begriff und die rechtliche Bedeutung der Antragserklärung» v Grünhutově časopise, «Projev smluvního konsensu a jeho vady dle nových osnov vládních» v Právniku, «Zur rechtlichen Beurteilung der Antragserklärung» v Assekur. J. B. »).

Již v jeho vědecké práci poznáváme také Hermannu-Otavského jako člověka: jest vždy objektivní, neosobní, skromný; vítá každý vědecký pokrok; respektuje i odchýlné cizí mínění; jest vždy důstojný. Praktický význam té které hospodářské instituce jest mu vždy důležitější než sebe důmyslnější abstraktní konstrukce a přece nepodceňuje logiku v právnickém myšlení.

Po vzniku republiky nastala Hermannu-Otavskému nová — zvýšená činnost. Byl prvním rektorem naší university v Československé republice, spolupůsobil při vzniku četných zákonů a mezinárodních úmluv státních, stal se členem mezinárodního soudu v Haagu atd. Uvážíme-li při tom jeho činnost na universitě, kde jako skvělý učitel a především pro svou osobnost byl a jest u svých žáků tak oblíben a kde zejména účastníci jeho seminářů nikdy nezapomenou, jak dovedl povzbuzovati k pokusům o vědeckou práci — uvážíme-li dále, že při veškeré této činnosti jest stále činným literárně, činným v Právnické jednotě, jejíž jest předsedou (a to nikoliv jen formálně!), zkrátka činným všestranně a všude iniciativně, intenzivně a čile, pak musíme jemu vysloviti svůj neskonalý obdiv.

Přejeme prof. Dr. Hermannu-Otavskému, aby byl ještě mnohá léta tak mlád!
Dr. Fr.

In memoriam Adolf Wach. V Lipsku zemřel dne 6. dubna t. r. vynikající procesualista Adolf Wach, universitní profesor. Pocházel z Chemna v Západních Prusích, kdež se narodil 1843. Habilitoval se